

03
2023

slovo
PRAVDY

Číslo: 03 2023

Ročník: XXII

Vydavateľ: OZ Slovo Pravdy 2023
Báčsky Petrovec

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com

E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Vajanského 6
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395329
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 77/19
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[7] Ťažkosti prvého storočia

5

Za mrežami pochybností

6

KRISTOVA OSOBA

[32] Jeho nespochybniteľná smrť [9]

8

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[7] Jej inšpirácia (1)

11

Veľké evanjelizačné texty:

Rimanom 10:9

12

POŽEHNANÝ

[7] Dávidovo požehnanie

14

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[11] Záverečná vzbura

16

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVŇUJÚ

[15] Boh je zvrchovaný – suverénny

18

Úžasné Božie diela:

[3] Vtelenie

21

Vyhlasenia JA SOM v evanjeliu Jána

[3] Svetlo sveta (3)

23

„ZARÁŽKY“ V EVANJELIÁCH

Dokonalý syn

25

Veľké evanjelizačné texty:

Rimanom 8:1

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[7] Ťažkosti prvého storočia

David Petterson

Život kresťana v Palestíne v prvom storočí bol spojený s ťažkosťami. Nepriateľstvo bolo skutočné a prenasledovanie intenzívne, ale vyskytovala sa aj iná ťažkosť. Ako vysvetliť tých, ktorí opustili judaizmus, prijali kresťanstvo, a potom sa vrátili? Dá sa z toho vyvodiť záver, že každý človek, ktorý sa vrátil k judaizmu, nebol nikdy spasený? Alebo títo prebehľáci stratili spasenie? Existuje aj iné možné vysvetlenie?

Úvaha o kontexte

List Židom sa obracia na osobitnú skupinu hebrejských kresťanov (3:1; 6:10), ktorí sú v pokušení vrátiť sa k judaizmu kvôli prenasledovaniu (Žid. 10:32-34; 13:3). Čelili utrpeniu a novej smrti, ale judaizmus bol aspoň legálny a do istej miery bezpečný na praktizovanie. Pisateľ vyzýva svojich čitateľov, aby zostali verní Kristovi a varuje pred dôsledkami návratu k predtým opustenému systému.

Návrat k judaizmu by im nespôsobil stratu spasenia, ale napredovanie v kresťanskom živote by sa stalo nemožným. Ďalším tragickým dôsledkom by bola strata odmeny.

Bezprostredný kontext pozorujeme od konca 5. kapitoly. Títo veriaci sú opísaní ako tí, ktorí „zleniveli ušami počuť“ (5:11), „neskúsení slova“ a „nedospelí“ (5:13), ktorí „potrebujú mlieko“ (5:12). Kapitola 6 pokračuje v tejto téme pomocou spojky „preto“ (6:1). Pisateľ si želá, aby sa „niesli k dokonalosti“ (6:1).

Božské odmietnutie

„A urobíme aj to“ (v. 3). Na čo sa vzťahuje slovičko „to“? Bezprostredným predpokladom je „ísť ďalej k zrelosti“ (v. 1). Majú napredovať k zrelosti, pokiaľ im to Boh dovolí. Ako by nemohol? V ďalšej časti (v. 4-6) sa uvádza príklad ľudí, ktorým Boh nedovolí „ísť ďalej k dospelosti“. Boh nedovolil synom

Izraelovým po východe z Egypta vstúpiť do dedičstva kvôli ich zlyhaniu (Žid. 3-4) a naznačuje sa, že týmto Židom nedovolí podobné požehnanie kvôli ich zlyhaniu. Ak sa vrátia späť (t. j. vrátia sa k judaizmu), nepostúpia dopredu (t. j. duchovne nedozrejú).

Sklamanie ťažkostí

Vo verši 4 nie je ani náznak toho, že by pisateľ teraz opisoval neobnovenú skupinu ľudí. Skôr vytvára spojenie medzi generáciou Izraelitov, ktorí vyšli z Egypta a skupinou, ktorú teraz opisuje. Najprv sa o nich hovorí ako o „kedysi osvietených“. Jediné ďalšie použitie slova „osvietení“ v liste Židom (10:32) poukazuje na tých, ktorí mali určitú skúsenosť s obrátením. Slovo „raz“ (hapax) často znamená „raz navždy“. Zdôrazňuje konečnosť Kristovej obete (9:26), konečnosť smrti (9:27) a Kristovej obete za hriech (9:28).

Po druhé, „okúsili nebeský dar“. Možno sa tento dar vzťahuje na samotné znovuzrodenie. Niektorí tvrdia, že tento dar iba „ochutnali“. To isté sloveso (geuomai) sa však používa v 2:9 o Kristovi, ktorý „okúsil“

(A. T. Robertson). Je ťažké pochopiť, ako niekto, kto je v partnerstve (alebo v duchovnom spoločenstve) s Duchom Svätým, nie je pravým veriacim.

Po štvrté, „okúsili dobré slovo Božie a mocnosti budúceho veku“. Ak vezmeme do úvahy, že slovo „ochutnať“ znamená to, čo vo verši 4, dospejeme k záveru, že títo ľudia plne prijali Božie slovo a urobili ho súčasťou svojej stravy. Prijali aj význam svedectva „o mocnostiach budúceho veku“. Táto fráza pravdepodobne odkazuje na zázraky obdobia Nového Zákona, ktoré boli predobrazom zázračného budúceho tisícročného veku.

Prečo pisateľ na ich opis použil tieto výrazy? Randall Gleason naznačuje, že tieto opisy zodpovedajú požehnaniam, ktoré zažilo vykúpené pokolenie, ktoré vyšlo z Egypta. Dostali stĺp svetla (2. Moj. 13:21), ochutnali mannu z neba, 70 starších malo účasť na Duchu Svätom (4. Moj. 11:16-30), Božie slovo bolo dané prostredníctvom Mojžiša (2. Moj. 4:28-30) a boli svedkami zázračných znamení, ktoré vykonal Mojžiš.

Piaty výrok znie: „Keby odpadli“ (v. 6). „Keby odpadli“ je spojka kai (zvyčajne sa prekladá ako „a“). Nie je tu nič podmienené. Táto veta je príčastím, rovnako ako predchádzajúce štyri, a mohla by sa preložiť: „a odpadli“. Táto skupina teda už odpadla. Slovo je tu parapipto (nie apostasia). Veriaci môžu „odpadnúť“ (1. Kor. 10:12; Žid. 4:11), ale v akom zmysle už odpadli? Kontextovo sa

KRISTUS „NEOCHUTNAL“ SMRŤ,
ALE ZAKÚSIL JU V PLNEJ MIERE.

smrť za každého človeka. Kristus „neochutnal“ smrť, ale zakúsil ju v plnej miere.

Po tretie, títo jednotlivci „sa stali účastnými Ducha Svätého“. Slovo „účastníci“ znamená „partneri“

zdá, že to znamená opak „ísť ďalej k zrelosti“ (v. 1). Pisateľ nehovorí o odpadnutí od spasenia, ale o zblúdení z cesty, ktorá vedie k duchovnej zrelosti a vstupu do odpočinku (4:11), tým, že sa vrátili k judaizmu. Avšak tak ako zlyhanie Izraelitov na púšti, ktorí nevytrvali, nemalo za následok stratu spasenia miliónov Židov, ani zlyhanie týchto Židov nebude mať za následok stratu ich spasenia. V ohrození je ich vlastný duchovný rast, ako aj strata odmeny v prichádzajúcom Kristovom kráľovstve.

Mimochodom, ďalší dôkaz, že ide o skutočných veriacich, sa nachádza vo vete „znovu ich obnovte“ (v. 6). Ak sú to neveriaci, ako je možné, že budú „obnovení“ k pokániu, keď v prvom rade ešte nečinili pokánie? V slove „obnoviť“ je implicitne (nepriamo) obsiahnutá aj skutočnosť predchádzajúceho pokánia. Všimnite si tiež, že je to „pokánie“, ku ktorému nemôžu byť obnovení. Nie spasenie.

Obmedzené obnovenie

Slová „ukrižovať“ a „vložiť“ v 6. verši sú prítomné prídavia a mohli by sa preložiť „pri ukrižovaní“ a „pri vkladaní“. Pisateľ nepovedal, že títo ľudia nemôžu byť privedení k pokániu. Povedal, že nemohli byť privedení k pokániu, kým s Ježišom Kristom zaobchádzali

takýmto hanebným spôsobom“ (W. Wiersbe). Boh by im nedovolil konať pokánie, kým by sa vytrvalo vracali do chrámu a zúčastňovali sa na nefunkčnom obetnom systéme. Vrátiť sa k týmto obrazom a tieňom, keď prišla skutočnosť v Kristovi, by bolo otvoreným zahanbením ich Spasiteľa (v. 6). Tým, že sa vrátili k systému zvieracích obetí, všetkým dávali najavo nedostatočnosť Kristovej krvi. Obnovenie spoločenstva s Bohom je možné len prostredníctvom dokonaného diela a preliatej krvi Pána Ježiša (Jána 1:9).

Ukončenie ohňom

Ak sa veriaci napijú dažďa mnohých Božích požehnaní,

AK SA VERIACI NAPIJÚ DAŽĎA
MNOHÝCH BOŽÍCH POŽEHNANÍ,
VÝSLEDKOM BUDE RAST A
OVOCIE.

výsledkom bude rast a ovocie (v. 7). Ak je však pôda zatvrdnutá, dážď odtieká a ovocie nie je. Všetko, čo vyrastie, je „trnie a bodľač ... ktorej koniec je, aby bola spálená“ (v. 8). Skutky neposlušného veriaceho (t. j. trnie a bodľač) sú spálené na Kristovom súde (1. Kor. 3:15).

Učí list Židom 6, že veriaci môže stratiť svoje spasenie? Nie! Uvádza však, že existovali ťažkosti. Niektorí veriaci sa vrátili k judaizmu a jeho rituálom pravdepodobne kvôli prenasledovaniu, čo však malo srdcovú následky.

OBNOVENIE SPOLOČENSTVA
S BOHOM JE MOŽNÉ
LEN PROSTREDNÍCTVOM
DOKONANÉHO DIELA A PRELIATEJ
KRVI PÁNA JEŽIŠA.

Za mrežami pochybností

David Petterson

Dvere sa za ním zatvorili. Ján zrejme zašiel vo svojom kázaní príďaleko. Jedna vec bolo kázať pokánie obyčajným ľuďom, ale úplne iná vec bolo riešiť a odsúdiť konkrétny hriech v živote Herodesa Antipasa. Toto rozhodnutie stálo Jána slobodu. Pozeral cez väzenské mreže a začal premýšľať o svojom poslaní a identite Toho, o ktorom mnohým hovoril. Svojim poslucháčom kázal, že musia „utiecť pred budúcim hnevom“, pretože Ten, ktorý príde po ňom, bude krstiť ohňom, neuhasiteľným ohňom. Ale keď sedel vo svojej biednej cele, jediná správa, ktorá o Ježišovi kolovala, bola, že prinášal ľuďom požehnanie, nie súd. Mohol sa Ján mýliť v otázke Mesiášovej identity?

Jána sa zmocnili pochybnosti. A zdalo sa, že mal na to oprávnené dôvody. Koniec koncov, v jeho prípade sa nijaký zázrak nekonal. Pán Ježiš robil veľa zázrakov inde, ale pre Jána vo väzení ani ten jeden. Vedel, že k úlohe Mesiáša bude patriť aj otváranie dverí väzenia pre tých, ktorí sú v zajatí (Izaiáš 61:1), no jeho telesný bratranec takýto zázrak pre Jána neurobil. Spasiteľ ani nikoho neposlal, nedoručil Jánovi žiadne slová povzbudenia, aby bol silný a zostal verný. Zvláštne sa zdalo aj to, že ho vo väzení nikdy nenavštívil. Ženíchov priateľ bol zavretý a Ženích ho nikdy neprišiel navštíviť. Ján sa ocitol nielen za mrežami Herodesovho väzenia, ale aj za mrežami pochybností.

Hoci neprišiel od Pána Ježiša Jánovi žiadny odkaz, Ján sa rozhodol poslať Mu posolstvo. Namiesto toho, aby si svoje pochybnosti nechal pre seba, postaral sa o to, aby sa dostali do uší Pána. Poslal dvoch zo svojich učeníkov, aby Mu odovzdali tieto slová: „Či si ty ten, ktorý má prísť, a či máme čakať iného?“ (Mat. 11:3). Toto bola najmúdrejšia vec, akú mohol Ján urobiť, pretože hlavný problém ľudských pochybností nie je to, čo spôsobujú, ale to, v čom nám bránia. Svoje pochybnosti musíme otvorene predniesť pred Pánom.

Odpoveď na seba nenechala dlho čakať. „Id'te a zvestujte Jánovi, čo čujete a vidíte: slepí vidia, chromí chodia, malomocní sa čistia, hluchí čujú, mŕtvi vstávajú z mŕtvych, a chudobným sa zvestuje evanjelium“ (v. 4-5). Pán Ježiš namiesto toho, aby odpovedal osobnou návštevou alebo zázračným vyslobodením, odkázal Jána späť k Božiemu slovu, citujúc Izaiášovo proroctvo. Ján by mal vedieť, že skôr, ako Mesiáš prinesie prorokované súd, naplní prorokované požehnanie. Jánovi bolo potrebné pripomenúť tento príkaz. Nezmýlil sa v identite Mesiáša, ale v postupnosti udalostí. Ak by sa vrátil k Písmu, vytrhol by mreže väzenia pochybností.

Niekedy pochybnosti uväznia aj nás. Môžeme pochybovať o svojom spasení, o Kristovej dostatočnosti, o Božej добрote alebo dokonca o Jeho existencii. Keď sa to stane, najlepšia vec, ktorú môžeme urobiť, je priniesť naše pochybnosti Jemu a obrátiť našu myseľ k Jeho Slovu, pretože hlavným problémom pochybností nie je to, čo pôsobia, ale to, v čom nám bránia.

KRISTOVA OSOBA

[32]

Jeho nespochybniteľná smrť [9]

David McAllister, Donegal, Írsko

Dôsledky Jeho smrti

Ako sme videli minulý mesiac, smrť Pána Ježiša priniesla do Božieho srdca veľkú radosť. Existuje na to mnoho dôvodov, ale my sa budeme zaoberať jedným, ktorému sa v liste Rimanom, najmä v 3. kapitole, venuje veľká pozornosť. Práve v Kristovej smrti je vyhlásená Božia spravodlivosť.

To, že človek je nespravodlivý, je v Písme, najmä v liste Rimanom, dostatočne jasné: „Nieto spravodlivého, ani jedného“ (3:10). To, že Boh je spravodlivý, je tiež jasne napísané; v tej istej kapitole (v. 5) je totiž Jeho spravodlivosť postavená do protikladu k ľudskej nespravodlivosti: „Ale ak naša nespravodlivosť len dokazuje spravodlivosť Božiu, čo povieme?“ (Rim. 3:5). Boh je spravodlivý vo Svojej podstate. V porovnaní s našou nespravodlivosťou Jeho spravodlivosť vynikne v nádhernej kráse. Hoci obsahom tohto kontextu je Jeho vernosť v kontraste s ľudskou nevernosťou, stále je vidieť hlavnú pravdu: Boh je spravodlivý a my nie.

To je veľmi vážne, lebo čítame, že „hnev Boží sa zjavuje z neba na každú bezbožnosť a nepravosť ľudí“ (Rim. 1:18), a ďalej, že je: „deň hnevu a zjavenia spravodlivého súdenia Boha“

(2:5). Boh bude súdiť hriešnikov na základe Svojej spravodlivosti bez ohľadu na osoby (2:11).

Uprostred tejto hrozivej skutočnosti však nastáva prudká zmena. Po kategorickom vyhlásení, že „všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej“ (3:23), Pavel hneď v nasledujúcom verši hovorí o „ospravedlnení z jeho milosti“. Ako je to možné? Ako môže spravodlivý Boh, ktorý „nijakým činom nenechá bez trestu vinného“ (2. Moj. 34:7), vyhlásiť hriešnikov za spravodlivých bez toho, aby ohrozil Svoju vlastnú spravodlivosť?

Odpoveď sa nachádza v Kristovej smrti, alebo ako uvádza Pavel „skrze vykúpenie, vykúpenie v Kristu Ježišovi, ktorého predložil Bôh za obeť zmierenia“, ktoré je „v jeho krvi“, čo bezpochyby ukazuje, že sa to deje prostredníctvom Jeho smrti (Rim. 3:24–25).

Slovo, ktoré sa tu prekladá ako „zmierenie“, sa v Novej zmluve vyskytuje iba raz - v Židom 9:5, kde sa prekladá ako „zl'utovnica“, pričom sa vzťahuje na pokrývku truhly zmluvy v stánku. Slovo, ktoré je s ním veľmi úzko späté (rozdiel je v tom, že jedno je stredného rodu a druhé mužského), sa však prekladá ako „zmierenie“ aj v 1. Jánovom liste: „A on je zmierením za naše hriechy, no, nie len za naše, ale

aj za hriechy celého sveta“ (2:2) a „v tomto je láska: nie že by sme my boli milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako zmierenie za naše hriechy“ (4:10). Súvisiace sloveso sa v modlitbe kajúceho publikána prekladá ako „buď milostivý“: „Ó, Bože, buď milostivý mne hriešnemu!“ (Luk. 18:13).

Hoci podrobné rozoberanie tejto témy presahuje rámec nášho článku, uvedené odkazy nám dávajú jasný obraz o tom, čo sa myslí, keď sa Pán Ježiš nazýva „zmierením“. Svojou smrťou, Svojou obeťou na kríži, „svojou krvou“, ako to uvádza Pavel, naplnil Božiu spravodlivosť, čím umožnil Bohu vyjsť v milosrdenstve k hriešnikom a vyhlásiť ich vo svojich očiach za spravodlivých. Ako sa uvádza vo vyššie citovanom verši z 1. Jána 2, toto je pre „celý svet“, ale nie všetci z toho majú úžitok, pretože je to „skrze vieru“ (Rim. 3:25). Ospravedlnenie zažíva len „ten, kto je z viery Ježišovej“ (v. 26), kto verí v Neho.

Aké nádherné sú Pavlove slová vo verši 26: „aby ukázal svoju spravodlivosť v terajšom čase, aby bol spravodlivý a ospravedľujúci toho, kto je z viery Ježišovej.“ Slová „spravodlivosť“, „spravodlivý“ a „ospravedľujúci“ pochádzajú z toho istého koreňa: „Spravodlivosť“ je podstatné meno, „spravodlivý“ prídavné meno a „ospravedľujúci“ sloveso (On je ten, ktorý prehlasuje ľudí za spravodlivých). Žasneme nad veľkosťou pravdy, ktorá je tu vyjadrená. Na základe zmiernej obeti Pána Ježiša môže Boh vyhlásiť hriešnikov za spravodlivých, a pritom Sám zostáva spravodlivý; a tým, že prehlasuje hriešnikov za spravodlivých, neohrozuje Svoju spravodlivosť, ale Svoju vlastnú spravodlivosť zjavuje!

Mohla by však vzniknúť ťažkosť. Pre hriešnika, ktorý po Golgote počuje evanjelium a „uverí v Ježiša“, je to všetko veľmi dobré. Dostáva odpustenie hriechov a je prehlásený za spravodlivého pred Bohom. Ale čo tí, ktorí žili a zomreli pred Kristovou smrťou? Pavel na túto otázku odpovedá. Boh ho ustanovil, „za obeť zmierenia skrze vieru v jeho krvi na ukázanie svojej spravodlivosti pre pustenie stranou predošle sa udialych hriechov do času obeti Kristovej“ (v. 25). Pred príchodom Krista bolo mnoho ľudí, ktorí prejavovali vieru v Boha a na základe toho boli pred Ním uznaní za spravodlivých. V nasledujúcej kapitole Pavel skutočne vymenúva dva takéto príklady: „A Abrahám uveril Bohu, a bolo mu to počítané za spravodlivosť“ (4:3), a „aj Dávid hovorí o blahoslavenstve človeka, ktorému Bôh počíta spravodlivosť bez skutkov“ (4:6). Bol však Boh spravodlivý, keď tak konal, hoci Kristus ešte nezomrel, aby poskytol základ pre takéto konanie? Určite bol, len k zjaveniu spravodlivosti ešte nedošlo. V ten významný deň, keď Kristus zomrel, bolo úplne zjavné, že Boh bol skutočne spravodlivý v „zhovievavosti“, ktorú prejavil voči tým, ktorých dnes nazývame „starozákonnými svätými“, keď ich ospravedlnil v očakávaní smrti Jeho Syna na Golgote. Jeho konanie počas všetkých vekov, ktoré predchádzali smrti Jeho Syna, bolo touto smrťou plne ospravedlnené.

Aká radosť naplnila Božie srdce, keď Jeho jediný milovaný Syn položil Svoj život a tým ukázal Božiu spravodlivosť pri udeľovaní odpustenia hriešnikom do obeti Kristovej i po všetky stáročia po nej! Preto napísal Pavol o evanjeliu: „spravodlivosť Božia sa v ňom zjavuje“.

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[7]

Jej inšpirácia (1)

Mark Sweetnam, Dublin, Írsko

INŠPIRÁCIA PRAVDY

V predchádzajúcich článkoch tejto série sme sa zamýšľali nad spôsobom, akým pastierske listy predstavujú zázrak Božieho zjavenia. Uvažovali sme o zjavení Božej osoby v 1. liste Timoteovi, o Božom zaslúbení v liste Títovi a o Božom zámere v 2. liste Timoteovi. Ako sme videli, každá z týchto pasáží predstavuje obrovskú pravdu o spôsoboch, ktorými sa Boh dal poznať. Každá z nich je dostatočným podnetom na údiv a uctievanie. Je však možné, že tieto pasáže nás môžu pohnúť aj k malomyselnosti. Ved' my sme neboli pri tom, keď sa Kristus zjavil anjelom. Nepočuli sme Boží prísľub vyslovený v apoštolskom kázaní, ani sme s rastúcim vzrušením nepočúvali, ako sa zjavil vzkriesený Kristus a vyniesol zo smrti na svetlo život a nesmrteľnosť. Boh prehovoril - o tom niet pochyb. Ale prehovoril k nám, alebo si musíme vystačiť s ozvenami: správami z druhej ruky a nie s bezprostrednou realitou Božieho zjavenia?

Pavel sa touto otázkou zaoberá v 2. liste Timoteovi. V tomto svojom poslednom liste sa apoštol zaoberá témou nástupníctva; so zachovaním pravdy a zachovaním svedectva v ďalšej generácii, v nasledujúcej a vo všetkých generáciách, ktoré budú nasledovať počas celého veku Cirkvi. Úspešné uskutočnenie tejto postupnosti nebude ani automatické, ani ľahké, pretože, ako je v liste veľmi jasne uvedené, proti pravde a tým, ktorí ju zastávajú, bude znepokojujúci rozsah odporu. Boží človek však tejto opozícii nečelí bez zbrane a v 3. kapitole Pavel Timoteovi pripomína účinné zdroje, ktoré on osobne využíval - a ktoré sú Božím mužom a ženám k dispozícii až do dnešných dní.

Pavel začína 3:14 jednou zo silných výziev, ktoré sú takým významným znakom pastierskych listov. Tu, ako aj na iných miestach, dôrazným „ale ... ty“ vyzýva Timotea, aby sa postavil do úplného protikladu k „zlým ľuďom a zvodcom“, ktorých klamstvo a podvod bude pokračovať v zostupnej

MÁ ZOSTÁVAŤ „V TOM, ČOMU SI SA NAUČIL A O ČOM SI SA PRESVEDČIL VEDIAC, OD KOHO SI SA NAUČIL“.

špirále temnoty. Timoteus sa pritom má riadiť dvoma vecami. Po prvé, má zostávať „v tom, čomu si sa naučil a o čom si sa presvedčil vediač, od koho si sa naučil“. Tieto „veci“ sú učením apoštola, ktoré dostal od samotného Pavla, potvrdené charakterom jeho života a skutočnosťou jeho utrpenia a Timoteovi plne známe (v. 10). Učením Timotea Pavel pokračoval v tom, čo začali iní, lebo „od detinstva znáš sväté písma, ktoré ťa môžu urobiť múdrom na spasenie skrze vieru v Kristu Ježišovi.“ Termín hiera grammata, „sväté písma“, znamená celé Písmo alebo časť Svätého písma. Pavel pripomína Timoteovi časy, keď bol na kolenách Loidy a Euniky, keď jeho detské prsty po prvýkrát obkresľovali písmená Svätého písma.

Pavel potom urobí veľmi pozoruhodnú vec. Jednou rukou berie do rúk sväté písma, uctievané židovské Písmo, Božie slovo pre jeho starobylý ľud; druhou rukou berie do rúk apoštolské učenie, ktoré Timoteus prijal. Potom ich spája pod jediným - a jediným nadpisom - graphe, „Písmo“. Toto slovo sa v Novom Zákone často používalo na čiastočný alebo úplný opis Svätého písma. Peter ho použil na označenie Pavlových listov (2. Pet. 3:16) a v 1. Tim. 5:18 ho Pavel použil na citát z Lukášovho evanjelia. Tu ho Pavel používa vo

význame, ktorý tieto použitia spojuje - ako výraz na opis celej Biblie - Starej i Novej zmluvy. Božia pravda, ktorú sprostredkovali apoštoli, je postavená na rovnakú úroveň ako starozákonné zjavenie (rovnako ako v 2. Pet. 3:2). Zásadný bod je jasný: či už Starý alebo Nový zákon, celé Písmo je dané z Božej inšpirácie (doslova „Bohom vdýchnuté“, výraz, nad ktorým sa zamyslíme v nasledujúcom článku, ak Pán dá). A práve preto, že celé Písmo je Bohom vdýchnuté, je užitočné pre Božieho človeka.

A PRÁVE PRETO, ŽE CELÉ PÍSMO JE BOHOM VDÝCHNUTÉ, JE UŽITOČNÉ PRE BOŽIEHO ČLOVEKA.

Toto je kľúčové tvrdenie pre naše chápanie tohto úryvku, pastierskych listov a pre to, ako čítame Bibliu. Vzhľadom na jeho dôležitosť stojí za to, aby sme sa na tento verš pozreli trochu podrobnejšie.

Je dôležité všimnúť si silu pravdy v slove „všetko“. Medzi prekladateľmi a komentátormi sa viedli rozsiahle diskusie o tom, či toto „všetko“ treba najlepšie chápať vo význame „všetko“ alebo „každý“. Rozdiely medzi týmito dvoma spôsobmi podania nie sú veľké, ale voľba spôsobuje jemné rozdiely v našom chápaní úryvku. Či už Pavel hovorí, že každé Písmo je inšpirované, alebo že celé Písmo je inšpirované, nič to nemení na skutočnosti, že ide o jasné vyhlásenie o inšpirácii Písma. Hovorí však o Písme ako celku („celé Písmo“)

alebo o textoch, ktoré tvoria Písmo („každé Písmo“)? Vzhľadom na to, že jeho cieľom je zdôrazniť inšpiráciu a užitočnosť starozákonného aj novozákonného Písma, „celé Písmo“ je najlepšia interpretácia.

Ďalším bodom v tomto úryvku je spôsob, akým sa prídavné meno „Bohom vdýchnuté“ spája s „celým Písmom“. Znamená to, že „celé inšpirované Písmo je aj užitočné...“ alebo že „celé Písmo je inšpirované a užitočné“? Pavel nehovorí, že kúsky Písma, ktoré sú inšpirované, sú užitočné. To by Timoteovi neposkytlo žiadnu istotu ani dôveru Božiemu človeku. Ale hovorí, že celé Písmo, Staré i Nové, je Bohom vdýchnuté a na základe svojho Božieho pôvodu je užitočné pre Božieho človeka.

CELÉ PÍSMO, STARÉ I NOVÉ,
JE BOHOM VDÝCHNUTÉ A NA
ZÁKLADE SVOJHO BOŽIEHO
PÔVODU JE UŽITOČNÉ PRE
BOŽIEHO ČLOVEKA.

Tento verš teda jasne učí o plnej a doslovnej inšpirácii Božieho slova. Alebo, ak chceme povedať to isté bez teologickej terminológie, hovorí nám, že Biblia je Božie slovo v Božích slovách. Takže hoci sme sa nikdy nepripojili k veľkým zástupom alebo malým skupinám, ktoré počúvali Pána Ježiša, keď hovoril a hoci hlasy apoštolov už dávno utíchli, nemusíme mať pocit, že sme o niečo prišli. Biblia, ktorú držíme v rukách, je zahriata Božím dychom. Jej slová sú Jeho slová a jej pravda je Jeho pravda.

To, že tento úryvok má obrovský význam pre naše chápanie Písma, je jasné. Má však dôsledky aj pre naše chápanie pastierskych listov. Ako sme videli na začiatku tejto série, pastierske listy používajú rôzne výrazy, keď hovoria o Božej pravde: výrazy ako „slovo“, „učenie“, „viera“, „pravda“, „evanjelium“, „to, čo bolo zverené“, „kázanie“, „svedectvo“, „tajomstvo“, „forma zdravých slov“, „to dobré“ a „to, čo si počul odo mňa“. Tieto výrazy zdôrazňujú rôzne aspekty pravdy, ale vzťahujú sa na tú istú vec. Niektoré z týchto výrazov sa vzťahujú predovšetkým na to, čo je vyslovené, a nie napísané. Je však umelé a neúčinné robiť príliš pevné rozdiely medzi pravdou vyslovenou a pravdou napísanou. Jedným z hlavných bodov tejto pasáže je totiž to, že napísaná pravda Písma je súvislá a zhodná s pravdou, ktorú učili apoštoli a ktorú prijali svätí.

BOH ZJAVIL SVOJU PRAVDU.
BA ČO VIAC, DAL NÁM TRVALÝ,
ŽIVÝ A ÚČINNÝ ZÁZNAM
TEJTO PRAVDY.

Boh zjavil Svoju pravdu. Ba čo viac, dal nám trvalý, živý a účinný záznam tejto pravdy. Písmo nie je len záznamom pravdy. Ale vďaka zázraku inšpirácie pravdou samou. Vyzbrojení touto skutočnosťou sa môžeme postaviť proti armáde klamstva, prekrúcania a temnoty, ktorá sa v týchto posledných dňoch tak veľmi vzmáha a je tak blízko.

Veľké evanjelizačné texty: Rimanom 10:9

Crawford Brown

Skutočný kresťan

V niektorých krajinách a v určitých kruhoch je módné nazývať sa kresťanom. Toto zmýšľanie viedlo k tomu, že mnohí ľudia sa označujú za kresťanov bez toho, aby chápali, čo to v skutočnosti znamená. List Rimanom, 10. kapitola, 9. verš jednoducho a jasne vysvetľuje, kto je skutočný kresťan.

Výzva

Text sa začína takto: „Lebo keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami“. Ježiš je krásne meno jediného človeka vo vesmíre, ktorý nás môže zachrániť pred večnými následkami, ktoré si naše hriechy zaslúžia. On je ten, ktorý nás miloval a bol ochotný trpieť, „spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu“ (1. Pet. 3:18). On je jediný Spasiteľ a jediná cesta do neba. Aby sa hriešnik stal skutočným kresťanom, musí činiť pokánie zo svojich hriechov a veriť v Ježiša Krista, ako svojho Spasiteľa a Pána, ktorý je jediným zdrojom večnej spásy.

Mnohí ľudia by boli ochotní urobiť tento krok a prijať Ho za Spasiteľa; avšak vyznať „Ježiša ako Pána“ je niečo iné. Ak má byť Pánom nášho života, musíme sa podriaďiť jeho autorite v každom aspekte nášho každodenného života. To znamená, že život pred naším spasením sa líši od života po našom obrátení. „Ak je teda niekto v Kristovi, je nové stvorenie: staré veci

pominuli, hľa, všetko je nové“ (2. Kor. 5:17). Skutočný kresťan je človek, ktorého život je úplne premenený Božou mocou. Inými slovami, pravé kresťanstvo nie je len to, čo hovoríme, že sme, ale to, čo skutočne sme.

Cena

Druhá časť verša hovorí: „A uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený“. Dobrá správa je, že je možné byť spasený naveky a mať záruku danú Bohom, že budeme v nebi. Hoci je toto veľké spasenie zadarmo pre všetkých, ktorí prijmú Krista ako Spasiteľa a Pána, ono samotné si vyžiadalo veľké náklady. Pán Ježiš Kristus trpel na kríži šesť hodín a tesne pred smrťou vyhlásil: „Dokonané je.“ Dielo, ktoré prišiel na zem vykonať, bolo dokončené a kajúcim hriešnikom sa otvorila cesta do neba len skrze vieru v Neho.

Veľká otázka však znie takto: Bol Boh spokojný s tým, čo Jeho Syn urobil na kríži? Keď Boh na tretí deň vzkriesil Pána Ježiša Krista z mŕtvych, dal Svoju pečať na dielo vykonané na kríži. Boh je so Svojím Synom a Jeho dielom taký spokojný, že prisľúbil večnú spásu všetkým, ktorí Kristovi dôverujú celým svojím srdcom.

Opäť to nie je len niečo, čo povrchno povieme, ale skutočná skúsenosť srdca, plné spoľahnutie sa na jediného Spasiteľa hriešnikov. S radosťou Ho prijímame za Pána svojho života, pretože Mu vďačíme za všetko, čo máme.

Milý čitateľ, ak si nie si istý, že budeš v nebi, bezodkladne vyznaj svoje hriechy a prijmi Ježiša Krista ako Pána a Spasiteľa.

POŽEHNANÝ

[7] Dávidovo požehnanie

Justin Pratt

Voz - Boží nesúhlas

Božia truhla bola oddelená od svojho Stánku približne 100 rokov. Po jej zajatí Filištínmi a následnom návrate sa usadila v dome levitskej rodiny Abinadába (1. Sam. 5-7). Zdá sa, že Dávid považoval za rozumné dať truhlu preniesť do svojho nového hlavného mesta v Jeruzaleme ako prostriedok na zjednotenie a upevnenie svojho kráľovstva po smrti Iš-bóšeta (1. Sam. 3). Pompéznosť a ceremónia nabrali slávnostný spád, keď sa viditeľne prejavila symbolická Božia prítomnosť (videná v truhle zmluvy) v reakcii na Uzov dobrý úmysel zachytiť truhlu, keď voly vybočili z cesty. Dávid bol pochopiteľne rozrušený zjavným výbuchom Božej moci, ale tento výbuch bledol v porovnaní s Božou reakciou na zvedavosť mužov z Bét-Šemešu (1. Sam. 6). Truhla zostala v Obed-edomovom dome a nastalo triezve uvažovanie. Pochopilo sa, že problémom je voz. Použili filištínsky spôsob prepravy namiesto Pánovho predpisu, aby ju niesli Levitovia (1. Sam. 15:2). Tri mesiace požehnanie v Obed-edomovom dome podnietili vážneho, ale i radostnejšieho kráľa, aby dokončil návrat archy do jej stánu v Dávidovom meste.

Oslava - Dávid obetuje

Zasvätení Levitovia boli pripravení k svojej zodpovednosti niesť truhlu. Ak sa v prvom prípade vyskytla nejaká ľahkovážnosť, teraz už nebola. To však neznamenalo, že tŕcha zodpovednosti zmenila udalosť na pochmúrnú záležitosť. Bol to nádherný čas radosti a spevu. Účastníci rozpoznali zjavnú Božiu pomoc, keď niesli truhlu (1. Král. 15:26). Dávidovou odpoveďou bolo uctievanie Boha prinášaním dôstojných obetí. Dospel v tom, že si uvedomoval význam Božej prítomnosti. V pokore si vyzliekol svoj kráľovský odev, keď sa radoval a točiac sa vyskakoval pred Hospodinom medzi Levitmi a vodcami národa. Ak Dávida motivovala k tomu, aby priniesol truhlu do svojho nového hlavného mesta predovšetkým pýcha a jednotiaci zámer, teraz ho správne motivovala pokora a uctievanie.

Koláč - Jednota s Bohom a požehnanie

Keď truhla bezpečne spočinula vo svojom novom domove, Dávid sa obrátil k svojmu ľudu, ktorý sa zhromaždil k tejto významnej príležitosti. Pôvodný cieľ zjednotiť národ pod jeho kráľovskou vládou sa naplnil, ale teraz za okolností,

ktoré zdôrazňovali ich kolektívnu podriadenosť skutočnému Vládcovi. Čítame, že „prinášali zápalné a pokojné obete“ (1. Par. 16:1) a zdá sa, že Dávid poskytol obetné zvieratá. Jeho srdce bolo zamerané na jeho ľud a chcel umožniť jeho uctievanie a spoločenstvo s Bohom. Ako ich vodca využil príležitosť požehnať národ a vzývať Boha za prosperitu a blaho národa. Zdá sa, že toto je duchovný

**CELÝ NÁROD SA ZHROMAŽDIL
V JEDNOTE PRED PÁNOM SO
SVOJÍM VODCOM PODRIADENÝM
BOŽEJ AUTORITE.**

vrchol národa v dobe kráľovstva. Celý národ sa zhromaždil v jednote pred Pánom so svojim vodcom podriadeným Božej autorite. Spoločné ciele a túžby národa sú vyjadrené v spoločenstve pri stole, ktoré Dávid umožnil, keď uspokojil životné potreby ľudu tým, že každému dal bochník chleba, porciu mäsa (možno z pokojných obetí) a koláč s hrozičkami ako dezert.

Cena - rozdelenie v dome a prekliatie

Aj na tomto vrchole číhal nepriateľ. Jednota v národe spôsobila rozdelenie v Dávidovom dome. Dávidova manželka Míchal, Saulova dcéra, nedocenila duchovný rozmer Dávidovho konania. Podobne, ako jej otcovi, jej imponovalo predvádzanie tela a Dávidovo vodcovstvo v duchovnej oblasti považovala za zneuctenie jeho postavenia kráľa. Dávid, muž, ktorý predtým požehnal

národ, správne vyhodnotil situáciu a v domácnosti uvalil kľatbu na svoju manželku. Príležitosť na začlenenie Saulovho rodu do Dávidovej dynastie sa stratila kvôli jej neschopnosti oceniť duchovné veci, keďže Míchal zomrela bezdetná.

Céder - či dom?

Dávidova horlivosť za Pánovu prítomnosť vyústila do túžby postaviť trvalý príbytok pre truhlu (2. Sam. 7). Pán na túto túžbu odpovedal zriadením večného kráľovstva v Dávidovom mene. Trón národa bude obsadený Dávidovým synom a nakoniec Tým, ktorý tróni na truhle medzi cherubínmi (2. Sam. 6:2) - Dávidov Pán a Dávidov syn (Mat. 22:45). Dávid sa naučil, že Božia odpoveď na záujem o Jeho veci prekoná všetko, čo by pre Neho mohol urobiť človek.

Výzva - Požehnaj ťa

Aké ponaučenie si môžeme z toho vziať? Čo prináša vytúžená situácia, v ktorej sa tešíme z požehnania? Vodcovia, ktorí sa starajú o svojich nasledovníkov, vytvárajú duchovnú atmosféru pre Božiu prítomnosť. Takáto atmosféra nevznikne, keď sa autorita vnucuje alebo keď sa podriadenosť vynucuje pre osobný prospech. „Bôh sa pyšným protiví“ (Jakoba 4:6).

Boh určil zodpovednosti spojené s výsadou nosiť Jeho meno. Pri nosení Jeho mena je cítiť bremeno, ťarchu, ktorá je úplne iná ako pri jeho „vození“. Nosiť Jeho prítomnosť znamená, že Boh riadi naše konanie; „vozit“ Jeho prítomnosť znamená, že Ho vtahujeme do svojho konania.

Prítomnosť Boha medzi nami by nás mala chrániť pred ľahkomyselnosťou, ale nemala by tlmiť, ani znižovať radosť z Pána. Vodcovia sú zodpovední za spoločenstvo svojho ľudu s Bohom. Ľudia žijúci v týchto podmienkach sú požehnaní, pretože ich vodcovia hľadajú Boha pre duchovné a životné blaho.

Vidíme, že skúsenosť národa z 2. Samuelovej 6 sa odráža v cirkvi na konci Skutkov 4. Tvárou v tvár

duchovnému odporu sa zhromaždila celá cirkev. A spoločenstvo, z ktorého sa tešila, nemá v dejinách Cirkvi obdobu. Ľud sa tešil z požehnania vodcov v spoločenstve s Bohom. Ale aj vtedy sa v prípade Ananiáša a Zafíry prejavilo telo a Boh proti nim dramaticky vyniesol súd.

Kiežby sme sa všetci snažili zachovať a udržiavať podmienky pre Božie požehnanie!

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[11] Záverečná vzbura

Malcolm C. Davis

ČO SA STANE?

Predpoveď poslednej tragickej vzbury Satana a ľudstva proti Bohu je zaznamenaná v Zjavení 20. kapitole, veršoch 7-10. Hneď po skončení Kristovej tisícročnej vlády nad zemou bude Satan prepustený zo svojho väzenia z bezodnej priepasti a hneď vyjde, aby oklamal národy, ktoré žijú na štyroch koncoch zeme; po svojom uväznení nebude iný, bude plný nenávisť voči Bohu a všetkému Božiemu ľudu. Jeho prívrženci sa tu nazývajú Góg a Magóg, podobne ako vojská, ktoré sa zhromaždili proti Izraelu počas predchádzajúceho súženia (pozri Ezechiel, 38. a 39.

kapitola). Tento Góg a Magóg zahŕňa národy zo všetkých uhlov zeme, ide o univerzálnu vzburu.

Ján potom vo svojom videní videl, že táto obrovská armáda nepriateľov, „ktorých počet je ako piesok mora“ (Zjav. 20:8), „vyšla na šír zeme“ širokú rovinu „a obkľúčila tábor svätých i to milované mesto“ (Zjav. 20:9) - Jeruzalem, Kristove hlavné mesto sveta, s úmyslom bojovať proti nim. Topografia zeme v tisícročnom kráľovstve bude úplne zmenená (Zach. 14:10). Jeruzalem bude vtedy na vyvýšenom mieste a obyvateľom sa z neho poskytne desivý pohľad na hrozivé armády.

Ale Boha nemožno zaskočiť: „Ale

zostúpil oheň od Boha z neba a strávil ich“ (Zjav. 20:9)! Boh zničí obrovské vojsko nadprirodzeným spôsobom, pretože je nekonečne väčší ako satan. Samotný diabol bude okamžite hodený do ohnivého jazera ku šelme a falošnému prorokovi, ktorí tam boli hodení živí na konci súženia pri druhom Kristovom príchode k vláde. Tam budú všetci prežívať vedomé a večné muky, hrozný Boží súd! Tým sa definitívne skončí satanov vplyv na Božie stvorenie. Boh zvíťazí. Chváľme Jeho meno!

AKO SA TO MÔŽE STAŤ?

Všetci, ktorí vstúpia do Kristovho tisícročného kráľovstva, budú spasení (Rim. 11:26; Mat. 25:31-46). Počas tisícročného veku kráľovstva sa im narodí mnoho generácií mužov a žien, a nie všetci budú pozitívne reagovať na evanjelium Božej milosti a zostanú hriešni. Zbožnosť sa nedá zdediť. Je výsledkom znovuzrodenia a pôsobenia Ducha Svätého v človeku. Niektorí budú odsúdení za ťažké hriechy (Iz. 65:20), zatiaľ čo iní zostanú ticho, ale tvrdohlavo v odpore voči Bohu a Jeho Kristovi, a to napriek zjavným požehnaniam, ktoré budú udelené obyvateľom zeme počas tohto kráľovstva, a skutočnosti, že „zem bude naplnená poznaním Pánovej slávy, ako vody pokrývajú more“ (Hab. 2:14). V najlepšom prípade budú Bohu len „predstierať poslušnosť“ (porovnaj Žalm 18:45; 81:16). Satan teda nájde okamžitú odpoveď na svoje zlé úmysly a podvody u veľkej časti svetovej populácie na konci Kristovej vlády, a to napriek jej spravodlivému, pokojnému a svätému charakteru. Koniec tisícročného kráľovstva na zemi nemusí byť taký šťastný ako jeho

začiatok, pretože v ňom bude stále skryte prítomný hriech, ktorý sa bude pribúdajúcim počtom ľudí rozmáhať.

PREČO TO BOH DOVOLÍ?

Tu je nevyhnutné pochopiť Božie zámery v obdobiach, ako sú načrtnuté v celom Písme; záverečnú vzburu nemožno správne vysvetliť inak. Tak ako každé predchádzajúce obdobie v dejinách sveta obsahovalo najprv skúšku poslušnosti ľudstva voči Bohu, potom zlyhanie človeka v poslúchaní, po ktorom nasledoval Boží súhrnný súd a uvedenie nového obdobia, tak aj ideálne podmienky tisícročného Kristovho kráľovstva budú skúškou poslušnosti človeka voči Bohu. Ľudstvo bude skúšané zákonom a milosťou, a zlyhá. Potom neuspeje v skúške dokonalej, spravodlivej vlády a ideálnych podmienok pokoja a svätosti tým, že sa vzbúri pri prvej vhodnej príležitosti. Boh tak definitívne dokáže, že ľudstvo je od prirodzenosti nenapraviteľne hriešne a musí byť definitívne odsúdené. Preto po poslednej vzbure bezprostredne nasledujú posledné súdy, ktoré vedú Boha k ukončeniu súčasného neba a zeme, a potom k stvoreniu nového neba a novej zeme, v ktorých spravodlivosť nielen vládne, ale aj prebýva.

Pôvodné stvorenie prežijú len praví veriaci každého veku ľudských dejín, pretože sa znovuzrodili a majú v sebe novú, Božiu prirodzenosť; už teraz tvoria súčasť nového stvorenia, ktoré bude nasledovať po ukončení starého so všetkými jeho nešťastnými súdmi a smútkami. Kresťania súčasného veku milosti sú predurčení stať sa súčasťou tohto oveľa šťastnejšieho budúceho sveta. Haleluja za Jeho úžasnú milosť!

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNĚJÚ

[15] Boh je zvrchovaný – suverénny

Doug Yade, Kanada

„Pán kraluje.“ Sú to len dve slová a sú jednoduché, ale pravda, ktorá je v nich obsiahnutá, je nevýslovne široká. Žalmista chce, aby sme si ich všimli, pretože sú to jeho úvodné slová v žalmoch 93, 97 a 99. Nemali by sme ich prehliadnuť.

Tie slová pôsobia bezvýhradnú dôveru, zároveň odpovedajú na nespočetné množstvo otázok a zahŕňajú rovnako veľa situácií. Sú vysvetlením a povzbudením na neistých cestách života, v ktorých strácame nádej a nenachádzame východisko.

Božiu zvrchovanosť zhrnul F. B. Meyer, ktorý píše: „Všetko v živote je riadené, kontrolované a ovládané Božou prozreteľnosťou.“ Je dôležité poznamenať, že Boh v rámci Jeho kontroly jednu udalosť dopúšťa, povoľuje a zároveň zamýšľa, plánuje druhú. To je základom slobodnej vôle človeka, ktorej tému nebudeme ďalej rozvíjať.

Zvrchovanosť možno ilustrovať tromi vládcami. Po prvé, Jozef bol Spasiteľom sveta. Faraón mu povedal: „Bez teba nikto nezdvihne ruku ani

nohu v celej krajine“ (1. Moj. 41:44). V jeho rukách boli zásoby „bez počtu“ (v. 49), ktoré mohol rozdávať, ako sa rozhodol a robil to podľa vlastného uváženia, osobne a s láskou. Náš Pán riadi každý čin a vydáva zo zásobárni Svojej milosti a spravodlivosti podľa vlastného uváženia. Nepotrebuje sa ospravedlňovať ani vysvetľovať, ani nijaký výkon Svojej moci nemení či neprispôsobuje. Nemôže niečo urobiť nesprávnym alebo lepším spôsobom. On robí veci len tým najlepším spôsobom.

Druhým vládcom je Dávid, ktorého Boh nazval „pastierom môjho ľudu“ (2. Sam. 5:2) a „Pán dal Dávidovi víťazstvo, kamkoľvek išiel“ (2. Sam. 8:6). Pripomeňme si, že so 400 unavenými mužmi zaútočil na oveľa väčšie amalechitské vojsko, ktoré z Božieho dopustenia vypálilo jeho dom v Ciklugu (1. Sam. 30). Boh nevysvetľuje, prečo Dávid v jeden deň všetko stratil, aby to na druhý deň všetko (a ešte viac) získal späť, ale Dávid sa opäť naučil, že „boj patrí Pánovi“. Je isté, že Pán môže zmeniť triumf zlomyseľných na ich odsúdenie.

Pána nijaká udalosť nemôže zastrašiť, zneistiť, či zaskočiť. Významnou niťou tohto príbehu je nežná starostlivosť o bezcenného, odvrhnutého chorého otrocka, odsúdeného na smrť, ktorý je zachránený a ktorý ukazuje cestu k víťazstvu. Pánova moc, vždy spojená s láskavosťou, sa často najzreteľnejšie prejavuje na „slabých tohoto sveta“.

PÁNOVA MOC, VŽDY SPOJENÁ
S LÁSKAVOSŤOU, SA ČASTO
NAJZRETEĽNEJŠIE PREJAVUJE NA
„SLABÝCH TOHOTO SVETA“.

Po tretie, uvažujeme o Šalamúnovi, často nazývanom „môj/jeho Syn“, ktorý napĺňa zámery otcovského srdca. Svojím panstvom od mora po more „prevyšoval všetkých kráľov zeme bohatstvom a múdrosťou“ (1. Král. 10:23). „Jediný múdry Boh“ sa nepýta na podnety ani názory a nemá žiadne zasadacie miestnosti, kde by bolo potrebné preskúmať akúkoľvek záležitosť. Žije nad každým sporom, otázkou a domnienkou, pretože čerpá z neobmedzeného bohatstva, aby naplnil „svoju dobrú vôľu, ktorú si sám v sebe predsavzal“ (Efež. 1:9). Neexistujú žiadne hranice, fyzické, časné, mentálne ani morálne, ktoré by boli mimo Jeho ruky, pretože všetko je v Jeho moci.

Tieto tri obrazy Spasiteľa, Pastiera a Syna predstavujú pohľad na zvrchovanosť nášho Pána, pričom ukazujú Jeho neobmedzené zdroje, nezmeniteľnú moc a dokonalú múdrosť. Zároveň si pripomeňme,

že konanie uvedených vládcov často podmieňoval nežný súcit. Práve Šalamúnova Pieseň piesní rozvíja tému neochvejnej lásky, „ktorú ani mnohé vody nemôžu uhasiť“. Náš Pán je dobrý, koná len dobro a Jeho láska je neoddeliteľná od Jeho moci, ako to ilustruje aj príbeh Mefibóšeta.

Božiu zvrchovanosť s úžitkom skúmame na živote „väčšieho ako Šalamún“. Nazrime na ňu v príbehu v Markovi 6, keď nasýtil päťtisíc ľudí. Učeníci sú veľmi znepokojení a situáciu zhrnuli ako príliš pustú, príliš neskoro a príliš málo. Iste, aj my sme náchylní podobnému hodnoteniu našich situácií.

Predovšetkým príliš pusté miesto prekáža ich viere a vymazáva všetku nádej. Ale prítomný je s nimi Ten, ktorý obliekol holú zem do nespočetných druhov rastlínstva a naplnil oceány a oblohu nepredstaviteľným životom. On jedného dňa spôsobí, že „púšť sa bude radovať a kvitnúť ako ruža“. Toto miesto nemohlo byť pusté, kým bol prítomný tento Chlieb a Voda života.

Po druhé, nikdy nie je neskoro. V Markovi 6 to, čo bolo pre nich prekážkou, bolo pre Neho príležitosťou. Pán žije mimo všetkých koncepcií času. Nikdy nie je skoro, nikdy nie je neskoro. Veky pre Neho nemajú význam. Napríklad Abrahámovi hovoril o tom, že vytvorí národ a dá mu zem, ale malo prejsť 400 rokov, kým to urobí. Inšpiroval Izaiáša, aby napísal o Svojom príchode v pokore, a potom o Svojom návrate v sláve. Národ čakal na prvý príchod 500 rokov a na druhý čakal 2000 rokov. Všetko prebehne v Jeho čase a načas.

Pán sa nestarostí. Naše dni stiesňujúcej temnoty nebránia Božím zámerom, ani nezmaria Jeho plány. Všetko je na správnej ceste a podľa plánu. On sa nezdržiava ani neznepokojuje a nikdy sa neprenáhli.

Po tretie, u Pána nikdy nie je príliš málo. Učenci v Markovi 6:38 vidia hŕstku jedla pre veľký zástup a cítia sa ohromení. Ale v Jeho rukách je „príliš málo“ vždy viac než dost. Ved' Jeho prsty umiestnili na svoje miesto ešte neobjavené a nespočítateľné hviezdy a zároveň s láskou dbá aj na jediného padajúci vrabca. Počet chlebov nebol rozhodujúci. Ani ich tol'ko nepotreboval, ale v milosti použil to, čo mali, aby sa mohli klaňať. To je to podstatné! Uchopenie sa lemu Jeho zvrchovanosti nemá byť len teoretické.

Tri kráľovské žalmy sa začínajú slovami „Pán kraľuje“. Môže byť lepší začiatok akéhokoľvek vnútorného rozpoloženia alebo situácie? Táto téma je intenzívne praktická, ako si to už mnohí overili vo svojich životoch. Na nedávnom pohrebe jeden brat hovoril o tajomstvách života a vyznal sa, že ani nechce mať žiadne odpovede - stačí mu dôverovať Bohu. Možno sa ocitnete na prahu univerzitných rokov, manželstva, nového dieťaťa alebo tínedžera, ako my kedysi. Pochopili sme, hoci plytko, že Pán nás povedie celou cestou, pretože môže. A On to aj urobil. A slzy sa miešali s radosťou.

Niet divu, že Žalm 99 pokračuje trojnásobnou zmienkou o chvále a uctievaní, ako je to v poslednom verši: „Vyvyšujte Hospodina, nášeho Boha, a klaňajte sa obrátení k vrchu jeho svätosti.“

Úžasné Božie diela: Vtelenie

[3]

Clive Barber

VTELENIE – KTO?

Ústrednou postavou Biblie je nepochybne Pán Ježiš Kristus. Obrazy, poézia, proroctvá či žalmy, Starý Zákon je Ho plný. Ako pretkaná zlatá niť každou knihou sa našim žasnúcim očiam odhaľuje veľkolepá osoba Božieho Syna. V prvom článku tejto série sme si všimli, že posolstvo o Mesiášovi bolo Bohom vtesnané do týždňa stvorenia, zapečateného už v prvej kapitole knihy Genezis. Hoci slovo „vtelenie“ sa v našej Biblii nenachádza, pravda o ňom je vyrytá na jej stránkach. Máme dostatok informácií o tom, kde (Mich. 5:2), prostredníctvom koho (Iza. 7:14) a prečo (Iza. 11:53) Kristus príde.

Ale kto bol tento Kristus? V Jána 10:30-33 sa Židia chopili kameňov, aby ho zabili pre Jeho jedinečné tvrdenie, že Boh je Jeho vlastným Otcom. Izraelský národ kolektívne poznal Boha ako Otca a tvrdil to (Mal. 2:10; Jána 8:41), ale žiaden jednotlivec sa to neodvážil tvrdiť sám. Kristus išiel ďalej, tvrdil úplnú a večnú jednotu, jednoznačne sa zrovnoprávnil s Bohom, svedčil o Jánovom vyhlásení, že Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami (Jána 1:1-14). Svetské slovníky opisujú vtelenie ako „stelesnenie božstva v ľudskom tele“ a Písmo bez

argumentov zjavuje, že Ježiš Kristus nie je o nič menší ako Boh zjavený v tele (1. Tim. 3:16). Poprite vtelenie Ježiša Krista a zostane vám obyčajný človek, ktorý zomrel ako podvodník.

VTELENIE – PREČO?

Keď čítame 1. a 2. kapitolu 1. knihy Mojžišovej, scéna prekypuje radosťou, no vstúpte do 3. kapitoly, a nad rajskou záhradou sa vznášajú temné mraky. V závere kapitoly vidíme opusteného človeka, koruna slávy a cti, ktorá kedysi zdobila jeho hlavu, teraz leží pri jeho nohách, odovzdaná satanovi jediným činom neposlušnosti. Vo vesmíre znie Boží hlas: „A položím nepriateľstvo medzi tebou (satanom) a medzi ženou, medzi tvojím semenom a medzi jej semenom; ono ti rozdrťí hlavu a ty mu rozdrťíš päť“ (3:15). Ak mal byť ľudský rod niekedy zachránený, bol potrebný druhý Človek. Všimnite si, prosím, že to nebol „ďalší Adam“, po ktorom Boh volal; to by sa nikdy nestalo. Potrebovali sme toho, kto by bol označený ako „posledný Adam“, kto by ukončil Adamov rod a ako „druhý Človek“ stvoril nový rod. Potrebovali sme toho, kto by ako „Pán z neba“ mal moc zrušiť smrť, ale kto by ako Človek zniesol doslovný úder Božieho súdu, ktorý si hriech zaslúžil (1. Kor. 15:45-47).

Pochopením nevyhnutnosti existencie Spasiteľa, ktorý je zároveň božský aj ľudský, chápeme dôležitosť vtelenia Božieho Syna. Na tom spočíva celý biblický rámec kresťanskej viery a celok našej spásy. Odstráňte pravdu o vtelení a Cirkev stratí svoj základný kameň, Izrael svojho Mesiáša a svet Spasiteľa!

VTELENIE – KEDY?

Každý čitateľ Biblie si všimne, že Boh pracuje podľa riadneho harmonogramu. Obdobia ľudského rodu boli riadené Bohom a naplánované v Jeho Synovi (Žid. 1:2; 11:3). V Starom Zákone sa Kristus v ľudskej podobe zjavuje pred vtelením (1. Moj. 16:7; 18:1; 32:24), ale nešlo o vtelenie. Musí ísť o dobrovoľné „prijatie“ krvi a tela, o skúsenosť počatia, narodenia a fyzického rastu od detstva až po dospelosť. Od zaslúbenia v Edene však uplynú stáročia; Starý Zákon sa uzavrie a Boh bude mlčať ďalších 400 rokov. Zabudol na to, alebo si to rozmyslel? Nie! Vo vrcholnom období vekov sa zjaví Kristus, aby Svojou vlastnou obeťou odstránil hriech. Židom 10:5 objasňuje, že pri oficiálnej príležitosti Svojho posledného zjavenia sa, si Boží Syn vzal telo, ktoré bolo pre Neho špeciálne pripravené. Inými slovami, bolo to telo „pripravené Otcom, vytvorené Duchom a vlastnené Synom“.

**BOLO TO TELO „PRIPRAVENÉ
OTCOM, VYTVORENÉ DUCHOM A
VLASTNENÉ SYNOM“.**

Keď otvoríme Starý Zákon, slnko tejto očakávanej pravdy svitne nad stvorením. Ako Syn Dávidov zjavuje večnú zvrchovanosť vteleného Krista a ako Syn Abrahámov ukazuje ľudskú identitu Hebreja. List Galatánom 4:4 potvrdzuje, že v presne určenom čase Božieho vyvolenia sa objavil večný Syn živého Boha, narodený zo ženy, podrobený pod zákonom.

VTELENIE – ČO?

Najprv poznamenávame, že Duch Svätý dbá, aby v zázname o počatí bola jasná úplná absencia akejkoľvek ľudskej mužskej bytosti, ktorá by sa na tom podieľala. Lukáš 1:26-35 výslovne svedčí o tom, že Kristus bol počatý v panenskom lone, pričom Matúš 1:25 dodáva, že Kristus sa narodil prostredníctvom panenskej ženy. Čo sa teda odohralo v Máriinom lone? Musíme byť mimoriadne opatrní, aby sme neprekročili územie, na ktoré nám Boh nedal povolenie vstúpiť. Lukáš zaznamenáva, že Duch Svätý „zostúpi“ na Máriu a moc Najvyššieho ti „zatôni“. Bola obklopená celým Božstvom. Cítila to Mária? To nevieme. My kresťania sme obývaní osobou Božstva. Autor tejto úvahy necítil fyzicky nadprirodzený vstup Ducha, keď sa pred 20 rokmi na kraji cesty odovzdal Kristovi. Vyznávame, že ide o tajomstvá, ktoré presahujú ľudské chápanie. Dokonca ani samotný anjel Gabriel by nepochopil podrobnosti týkajúce sa jeho posolstva.

BOH PLNE UZNÁVA ŽIVOT
ČLOVEKA PRI POČATÍ, NIE AŽ PRI
NARODENÍ.

Boží Syn, ktorý na seba vzal ľudskú podobu, vstúpil do lona panenskej ženy. Z toho si berieme ďalšie ponaučenie, že Boh plne uznáva život človeka pri počatí, nie pri narodení, ako niektorí vyznávajú. Napokon, posolstvo bolo toto: „preto aj to splodené sväté, bude sa volať Syn Boží“ (Luk. 1:35). Dozvedáme sa, že hoci bol úzko spojený s Máriou, toto počatie

V ŇOM NEBOL HRIECH,
NEUROBIL HRIECH, NEPOZNAL
HRIECH - ÚPLNÁ DOKONALOSŤ!

neznečistila žiadna zložka hriechu. V 1. Moj. 18 sa Pán zjavil v ľudskej podobe a Abrahám požiadal, aby pri príprave jedla Sára vzala tri miery jemného pokrmu. Jemný pokrm nám mal poukázať na dokonalé človečenstvo a v troch mierach. A rád pripomínam, že v Ňom nebol hriech, neurobil hriech, nepoznal hriech - úplná dokonalosť! Pamätajme, že náš Spasiteľ ako večný Boží Syn v

TAKISTO NIE JE „BOHOČLOVEK“,
ALE SKÔR TEN, KTO JE ÚPLNE BOH
A DOKONALE ČLOVEK.

dokonalom človečenstve zaujíma miesto, ktoré my nikdy nebudeme mať. Rozdiel v Starom Zákone medzi synmi a Božím Synom nás učí, že hoci nás nazýva „bratmi“, o Pánovi by sme nehovorili ako o našom bratovi. Takisto nie je „Bohočlovek“, ale skôr ten, kto je úplne Boh a dokonale človek. Kto by to mohol vyjadriť lepšie ako Duch Svätý: „V ňom prebýva celá plnosť božstva telesne“ (Kol. 2:9).

„Budem hovoriť o slávnej cti tvojho majestátu a o tvojich obdivuhodných dielach“ (Žalm 145:5).

„BUDEM HOVORIŤ O SLÁVNEJ CTI
TVOJHO MAJESTÁTU A O TVOJICH
OBDIVUHODNÝCH DIELACH“
(ŽALM 145:5).

Vyhlásenia JA SOM v evanjeliu Jána

[3]

Brody Thibodeau

SVETLO SVETA (3)

Náš predchádzajúci článok nám pomohol zistiť, že štúdium týchto výrokov je obohatené, keď sa zohľadnia podrobnosti ich kontextu. To pomáha pri ich výklade a dodáva váhu každému výroku pri spoznávaní človeka Ježiša Nazaretského ako Jehovu. Keď Spasiteľ povedal: „Ja som svetlo sveta“, miesto, kde to povedal, bolo vybrané zámerne, publikum cielene zvolené a načasovanie vypočítané. Keď to takto vnímame, pomáha nám to pochopiť, o čom poslucháči v ten deň premýšľali, keď počuli Jeho slová, a môže nás to viesť k úvahe o niektorých veciach, ktoré im mohli uniknúť. Prvý článok tejto dvojdielnej štúdie skúma tvrdenie „Ja som svetlo sveta“ v jeho symbolickom význame a význame v danom období, pričom druhý článok sa zameriava na jeho praktické vyučovanie. V oboch spisoch si všimneme, ako je toto tvrdenie osvetlené a ilustrované jeho kontextom.

Sviatok stánkov bol významnou náboženskou udalosťou v izraelskom kalendári. Každý jeho mužského pohlavia (2. Moj. 23:17) predstupoval pred Pána v Jeruzaleme na tento sviatok úrody, ktorý trval jeden týždeň, pričom ôsmy deň sa slávil ako „sväté zhromaždenie“ (3. Moj. 23:36). Táto oslava úrody a olív pripomínala každej generácii Pánovu dobrotu, keď ich vyviedol z Egypta (v. 43) a poukazovala na budúce tisícročné kráľovstvo, pričom ôsmy deň znázorňoval konečné nastolenie večného kráľovstva. Tak, ako mnohé iné židovské obrady, aj tieto boli pozmenené a rozšírené o mimobiblické praktiky, pričom každý z nich mal význam odvodený z ústnej tradície. Dva z týchto zvykov - vylatie vody a osvetlenie chrámu - využil Pán Ježiš, aby sa predstavil národu.

Počas slávnosti každé ráno viedol kňaz sprievod k Siloamskému jazierku, aby nabral vodu, odniesol ju do chrámu a vylial pri základe oltára. Kým sa voda vylievala, začínal sa spev Hallel, naše žalmy 113 až 118.

V týchto textoch chvál zneli slová, ktoré im pripomínali Jehovovo zaopatrenie na púšti: „[Ktorý] premenil skalú na stojatú vodu, kremeň na prameň vôd“ (Žalm 114:8). Na tomto pozadí Pán Ježiš vyhlásil: „Ak niekto žízni, nech príde ku mne a nech sa napije“ (Jána 7:37). Toto vyhlásenie naznačovalo, že on je Jehova, ktorý poskytol vodu na púšti. Okrem toho mali tieto slová v kontexte podtón prorocstva, pretože Izaiáš hovoril

o vode, aby predpovedal darovanie Božieho Ducha. „Lebo vylejem vodu na žíznivé a potoky na sušinu; vylejem svojho Ducha na tvoje

semä a svoje požehnanie na tvojich potomkov“ (Iza. 44:3). Týmto tvrdením si rozhodne získal ich pozornosť.

Keď sa Hallel blížil ku koncu, počuli by: „Hospodin je Boh a svieta nám“ (Žalm 118:27). Potom, keď zostali v chráme až do večera, aby sledovali, ako sa zapálili štyri zlaté svetníky a muži s horiacimi faklami sa začali radovať v tanci. Žiara tohto nočného predstavenia by naplnila svetlom celý Jeruzalem a všetkým by pripomenula Hospodinovu zázračnú úlohu v ich dejinách. Boh bol svetlom v ich príbytkoch počas pohromy tmy v Egypte. Bol ohnivým stĺpom, ktorý osvetľoval ich cestu a viedol ich cez Červené more a púšť. Jeho prítomnosť videli ako pohlcujúci oheň, keď sa s ním Mojžiš stretol na vrchu, a oheň označoval slávu Šekinah, keď Boh prebýval medzi Svojím ľudom v stánku a chráme.

So zvukmi tejto radostnej oslavy svetla, ktoré im ešte stále zneli v ušiach, opovrhnutý galilejčan vyhlásil: „Ja som svetlo sveta; ten, kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tme, ale bude mať svetlo života“ (Jána 8:12). Niet pochýb, že Pán chcel prítomným horlivým a učeným ľuďom v zákone poukázať na paralely a identifikovať sa ako ten istý, ktorého svetlo preniklo stránky izraelskej minulosti. Ale pozrime sa bližšie: nepoužil len obraz svetla a jeho význam pre národ; ale potvrdil aj svoje mesiášstvo tým, že doň zahrnul slovné spojenie „svet“. Židia zbehlí v prorokoch by si opäť rýchlo spomenuli na Izaiášovo proroctvo: „...som ťa dal za svetlo pohanom, aby si bol mojím spasením až po koniec zeme.“ (Iza. 49:6)

Oni však preukázali svoj odmietavý postoj k Jeho prehláseniu tak, že nepremýšľali nad Jeho jasným tvrdením, ale spochybnením jeho pravdivosti. Namiesto toho, aby si žiadali vysvetlenie, zaútočili na Jeho charakter odvolaním sa na zákon a trvali na tom, že ak nie sú svedkovia, len samotné Jeho tvrdenie nie je pravdivé. Navyše, keďže Pán Ježiš predložil Otca ako svedka, dobre si uvedomovali, že človek v ich prítomnosti je buď vtelený Pán (Jehova) Hospodin, alebo rúhač. Ich vehementné nepriateľstvo a odvrhnutie ako rúhača dosiahlo svoj vrchol, keď sa Ho v zúrivosti pokúsili ukameňovať.

Čo môžeme z týchto slov poznať my, čo týmto ľuďom mohlo uniknúť? Veriaci, ktorí majú k dispozícii kompletnú Bibliu, môžu teraz ľahko vidieť Pána Ježiša ako Svetlo sveta (najmä Jánove spisy sú plné svetla, ako bude ukázané v druhej časti tohto článku). Teraz sa pozrime len na tento ôsmy deň sviatku. Keď vieme, že sa tu hovorí o budúcom večnom stave, ešte viac si oceníme Kristov výrok. Nielenže sa teraz pozeráme späť na historický význam Svetla, ale hľadáme do budúcnosti, keď namiesto v stánku alebo chrámu bude sláva Božej prítomnosti osvetľovať večné mesto, keď bude prebývať so Svojím ľudom a „Baránok je jeho svetlom“ (Zjav. 21:23).

V nasledujúcom zamyslení budeme naďalej žasnúť nad plnosťou a harmóniou Písma, pretože veta za vetou sa plynulo spájajú do veľkého Božieho obrazu, čím dokazujú, že ten, ktorému sme dôverovali, je verným strážcom zmluvy od večnosti.

„ZARÁŽKY“ V EVANJELIÁCH

Dokonalý syn

Steve Brand

Poznámka prekladateľa:

Zarážky na knihy (ang. bookends) sú vysoké, pevné a dostatočne ťažké predmety, ktoré sa umiestňujú na oboch koncoch radu kníh na polici a slúžia na ich podopretie. Ťažké podstavce na knihy z dreva, bronzu, mramoru sa v knižniciach, obchodoch a domácnostiach sa bežne používajú.

Elektronické knihy a tablety zmenili spôsob, akým čítame, ale stále nie je nič lepšie ako skutočná rada kníh na skutočnej polici medzi skutočnými zarážkami. Vo svojej kancelárii mám zaujímavú sadu zarážok na knihy. Na každej strane je jedna polovica modelu staromódnej plachetnice: predná polovica lode je na pravom stojane a zadná polovica na ľavom. Každá z týchto polovic vyzerá sama o sebe dosť pekne, ale ak chcete loď naozaj oceniť ako celok, musíte si položiť oba stojany na knihy vedľa seba a pozrieť sa na ne ako celok.

Táto sada podstavcov ilustruje to, čo som mal na mysli pri týchto článkoch. Chcem sa pozrieť na niektoré zodpovedajúce „zakladače“ v evanjeliách. Tieto zakladače sú témy alebo frázy, ktoré nájdeme opakovať

sa na začiatku a potom opäť na konci daného evanjelia. Hoci každý úryvok je krásny sám o sebe, keď ich postavíme vedľa seba, navzájom sa dopĺňajú spôsobom, ktorý nám predstavuje plnší a bohatší obraz Krista.

Náš cyklus o knižných stranách začíname Markovým evanjeliom a dvojdielnym portrétom Dokonalého Syna. Marek uvádza svoje evanjelium ako „evanjelium o Ježišovi Kristovi, Božom Synovi“ (1:1) A motívom, ktorý si chceme všimnúť je, že na začiatku, aj na konci Markovho evanjelia sa niečo „trhá“ a zakaždým po tomto „trhaní“ nasleduje hlas, ktorý vyhlasuje, že Ježiš je Boží Syn.

Nebesá sa trhajú (Mar. 1:9-11)

Marek začína svoje evanjelium svedectvom Jána Krstiteľa. Ján bol aj na svoju dobu nezvyčajný človek. Pochádzal z dôstojnej kňazskej rodiny, ale nakoniec žil na púšti, živil sa kobyolkami a medom, nosil ťaviu srst' a kožený opasok, keď vyzýval národ k pokániu.

Všetci hovorili o Jánovi, keď sa hrnuli, aby ho počúvali, ale Ján chcel hovoriť o niekom

inom - o prichádzajúcom Mesiášovi. Ľudia sa pýtali, či je on Kristus, ale on to popieral a hovoril, že keď príde Mesiáš, bude taký veľký, že Ján sa bude cítiť nehodný, aby mu dokonca rozviazal remienok sandálov.

Davy ľudí prichádzali zo všetkých strán, aby prijali Jánov krst pokánia. Colníci, vojaci, nábožensky založení ľudia, prostí ľudia - všetci sa dali Jánom pokrstiť v rieke Jordán a vyznávali svoje hriechy (1:5).

**TENTO ČLOVEK NEVYZNÁVAL
SVOJE HRIECHY AKO VŠETCI
OSTATNÍ. NEMAL ŽIADNE, KTORÉ
BY MUSEL VYZNAŤ!**

Jedného dňa však medzi zástupy ľudí vstúpil do vody nenápadný muž z Galilee. Ján ho poznal, bol to jeho príbuzný, Ježiš z Nazareta. A Ján sa po prvýkrát cítil nehodný pokrstiť človeka, ktorý stál pred ním. Napriek tomu súhlasil, že to urobí. Bolo to však niečo iné ako všetky ostatné krsty, ktoré predtým vykonal. Tento človek nevyznával svoje hriechy ako všetci ostatní. Nemal žiadne, ktoré by musel vyznať! Namiesto toho, keď vyšiel z vody, roztrhlo sa nebo a Boh Otec nad ním vyznal: „Ty si môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie“ (v. 11).

Aké úžasné trojjediné zjavenie: Otec sa teší zo svojho Syna, keď zostupuje Duch! A tieto slová, ktoré vyslovil, predznamovali celý priebeh vykúpenia, pretože boli ozvenou troch veľkých starozákonných pasáží:

„V ktorom mám zaľúbenie“ pripomína Izaiáš 42:1. On je Sluha,

ktorého život bol pre Boha potešením.

„Milovaný“ odráža 1. Moj. 22:2. On je jednorodený Syn, ktorý dobrovoľne položil svoj život v podriadenosti Otcovi.

„Ty si môj Syn“ je jazyk Žalmu 2:7. On je Bohom ustanovený Kráľ, ktorý vstane z mŕtvych, aby vládol naveky.

V tomto jazyku je však zaujímavé ešte niečo iné. Keď Matúš a Lukáš píšú o týchto udalostiach, používajú bežné slovo pre niečo, čo sa „otvorilo“; Marek však používa iné grécke slovo, ktoré znamená „roztrhol“. Nebesá sa „roztrhli“, keď Boh vyhlásil Svoju radosť zo Svojho Syna. A čo je najzaujímavejšie, Marek používa toto slovo „roztrhnuté“ len dvakrát: tu na začiatku knihy, keď sa začína Kristova služba (1:10), a potom na konci knihy, keď sa blíži jej koniec (15:38).

Opona sa roztrhla (Mar. 15:37-39)

Scény z Golgoty sú v takom ostrom kontraste s jeho krstom, že môžeme pochopiť, prečo ľudia pochybovali o pravdivosti týchto nebeských slov. Bol tento krvácajúci, umierajúci muž na prostrednom kríži naozaj milovaným Božím Synom, v ktorom mal Boh záľubu? Mnohí z nich sa vysmievali: „Nech ho vytrhne, lebo veď má v ňom záľubu!“ (Žalm 22: 8).

Keď sa náhle zatmelo slnko, akoby to potvrdzovalo ich podozrenie, že ho súdil Boh (2. Moj. 10:21-22). A vtedy zvolal: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ (Mar. 15:34). Krátko nato vydal Svojho ducha a sklonil hlavu.

A potom sa to stalo - ďalšie mocné, božské roztrhnutie! Tentoraz to nebolo

nebo, ale chrámová opona, a to od vrchu až dolu (15:38). A opäť sa ozval hlas, ktorý tentoraz povedal (v. 39): „Tento človek bol naozaj Boží Syn!“

Kto to hovoril? Bol to rímsky vojak, pravdepodobne pohan, ktorý sa s Kristom nikdy predtým nestretol. Keď sa však pozrel na zakrvavené telo človeka, ktorého pomáhal usmrtiť, bol tak dojatý tým, čoho bol svedkom, že povedal: „Tento človek bol Boží Syn!“

To je, priatelia, zázrak Golgoty. Práve tam sa spája svätý Boh a kajúci hriešnik, keď sa spoločne tešia z osoby Jeho Syna. A tento Boh, ktorý na začiatku Markovho evanjelia roztrhol nebesá, aby povedal: „Toto je môj milovaný Syn,“ je ten istý Boh, ktorý na konci Markovho evanjelia roztrhol oponu, aby prijal do Svojej svätej prítomnosti tých, ktorí s vierou hovoria: „Tento človek bol naozaj Boží Syn!“

Dokonalý Syn - to je tajomstvo nášho prijatia. Úplne potešil Svojho Otca, ktorý Ho prijal späť do neba. A tam, kam ide On, môžeme Ho bez obáv nasledovať - dokonca až do prítomnosti samotného Boha. Sme požehnaní a prijatí v Milovanom, na chválu Jeho slávnej milosti!

Velké evanjelizačné texty: Rimanom 8:1

John Miller

„**A** tak teraz už nieto nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha“

Aké úžasné slová! Žiadne odsúdenie! V tomto verši je večné požehnanie. Ale je tu aj výhrada: „tí, ktorí sú v Kristovi Ježišovi“. A slová „žiadne odsúdenie“ pripomínajú inú vetu z Božieho slova: „už odsúdení“ (Jána 3:18). Tento kontrast nám pripomína, že existujú len dve triedy ľudí: tí, ktorí sú „už odsúdení“, a tí, ktorí sú v Kristovi Ježišovi a sú vyňatí spod odsúdenia.

Keď som bol súčasťou prísnej náboženskej skupiny, často som mal nejasný pocit predtuchy alebo odsúdenia, keď som uvažoval o večných záležitostiach. Bol som nábožensky založený, ale nespasený. Keď sa Boh začal zaoberať mnou, uvedomil som si, že nie som niekde medzi nebom a peklom, ale že na mne spočíva Boží hnev (Jána 3:36) a že som už odsúdený.

V priebehu rokov bolo predložených mnoho „receptov“ na dosiahnutie neba. Niektorí povedia, že Ježiš za nás zomrel, ale my ešte musíme splniť svoju úlohu a žiť dobrý život. Raz som bol na stretnutí, kde sa kázala dobrá správa o Kristovi, len aby mi na konci povedali, aby som sa modlil spolu s rečníkom, keď sa modlil za hriešnikov. Bolo nám povedané, že ak sme to urobili úprimne, sme teraz spasení. Existuje skupina, ktorá káže, že sa musíme naučiť zomrieť sami sebe, a len tak môžeme byť spasení.

Podstatnou zložkou, ktorá v týchto „svojpomocných“ falošných evanjeliách chýba, je definitívne Božie slovo, ktoré nám hovorí, že sú to naše hriechy, ktoré nás oddeľujú od Boha (Iza. 59:2).

► *Dokončenie na zadnej obálke.*

Je to pre nás šok, keď si uvedomíme, že Písmo jasne hovorí, že nie sme dobrí ľudia, ktorí sa snažia dostať do neba, ale hriešnici, ktorí sú už odsúdení (Rim. 3:23; Jána 3:18).

Keď pochopíme, že sme vinní a svojím hriechom sme zneuctili svätého Boha, vidíme, že je beznádejné páčiť sa mu dobrým životom, snažiť sa zomrieť sebe samému alebo opakovať modlitbu hriešnika. Existuje len jedno, čo môže uspokojiť našu veľkú potrebu, a tým je Pán Ježiš Kristus, ktorý prišiel na svet, aby zachránil hriešnikov!

V liste Rimanom 2:4 čítame: „A či pohádzaš bohatstvom jeho dobrotivosti, znášateľnosti a zhovievavosti nevediac, že tá dobrotota Božia vedie ku pokániu?“ Skutočné pokánie znamená prijať pravdu Božiu o nás, že

sme vinní Bohu a súhlasiť, že sme hriešnici hodní Božieho odsúdenia. Potom sme schopní vidieť Božie úžasné opatrenie pre hriešnikov a utiecť sa ku Kristovi.

Keď prejdeme zo smrti do života (Jána 5:24), pochopíme tie vzácne slová: „Preto teraz niet odsúdenia pre tých, ktorí sú v Kristovi Ježišovi.“ Navždy oslobodení od otroctva a trestu za naše hriechy žasneme nad Božou láskou. A čo vy? Ako sa cítite, keď uvažujete o týchto dvoch protikladoch? Ste v Kristovi Ježišovi a nie pod Božím odsúdením? Alebo ste už odsúdení? Ak robíte pokánie a obrátite sa od svojich hriechov k Pánovi Ježišovi Kristovi, On vás zachráni. On vám dá to úžasné postavenie bez odsúdenia! A budete ho milovať, pretože On prvý miloval nás (1. Jána 4:19).

[www. slovo pravdy .com](http://www.slovo pravdy .com)

ISSN 1451-1991